

«Вантаж 200»... Останнім часом чи не щодня розпеченим тавром обпікає нашу свідомість ця проклята Богом і людьми закована назва. Для багатьох українських родин вона стала грізним знаком біди, символом невгамовних душевних мук і безутішного горя. Хто в скорботі не схилить голову перед прахом загиблих героїв, справжніх патріотів, які покладають своє життя там, на сході нашої держави, за її недоторканність, цілісність і волю, за наші спокій та щасливе майбуття...

Днями до Львова прибуло 11 домовин із військовослужбовцями, які мужньо полягли у зоні АТО. Усі вони – уродженці Західної України. Усі виконали свій нелегкий, але почесний обов'язок до кінця – під кулями та артобстрілами терористів, під зухвалими та підступними діями ворога.

Серед загиблих – старший лейтенант Іван Пасевич, заступник командира роти, який проходив службу у складі 80-ї аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України. Молодий офіцер – минулорічний випускник нашої Академії, якого тут добре пам'ятають. Сумуючи з приводу загибелі свого вихованця, про нього у виші кажуть лише добрі слова. Й не тільки тому, що він – герой, або ж тому, що так прийнято...

Якою була ця людина? Про що мріяла? Як навчалася та розпочинала службу у війську вже на офіцерській посаді? Якою залишиться у пам'яті?

Підполковник Олександр Ролук – колишній командир роти курсанта Івана Пасевича, а згодом заступник начальника факультету аеромобільних військ і розвідки, на якому він навчався:

– Важко говорити про людину, яка завчасно пішла з життя. Тим більше про свого колишнього підлеглого, для якого ти був і командиром, і вихователем, і

наставником. Іван народився на Волині 25 листопада 1989 року. Перш ніж поступити на навчання до нашого вишу, отримав освіту у Володимир-Волинському педагогічному коледжі. А відтак, був старшим за віком серед курсантів підрозділу. Мав досвід вихователя. Невипадково призначили його командиром курсантської групи, а згодом обрали головним сержантом факультету аеромобільних військ і розвідки. У колективі користався авторитетом, активно займався спортом.

... У зоні антитерористичної операції перебував двічі. Уперше – з 9 березня. За півтора місяці отримав відпустку. Вдруге – з 29 липня. Загинув 16 серпня о 23-й годині ночі, коли підрозділ десантників терористи обстріляли з «Градів». Мені він назавжди запам'ятається вимогливим молодшим командиром, який постійно дбав про підлеглих. Зауважень від старших начальників не мав ніколи. Наскільки знаю, ці якості Івана розкрилися й під час служби на первинній офіцерській посаді.

НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ

Старший помічник начальника навчальної частини факультету бойового застосування військ майор Іван Гермак:

– Свого молодшого тезку, який лише рік тому був курсантом Академії, пам'ятаю добре. Це була добра людина, душевна, віруюча. Зірок з неба не хапав, але навчався добре, постійно брав участь у змаганнях з двобою. Останнього часу кілька разів спілкувалися з Іваном за допомогою мобільного зв'язку. Зрозуміло, усього, що відбувається там, у зоні АТО, він передати не міг, але постійно запевняв, що і він, і його підлеглі налаштовані на перемогу, що обов'язково прийде час, коли усі вони повернуться додому.

Командир роти, в якій служив Іван Пасевич, капітан Вадим Сухаревський (перебуває на лікуванні у Харківському військовому шпиталі після поранення):

– У той день Іван був поряд зі мною. Ми займали позицію на висоті 191,4 біля Красного. Нашим

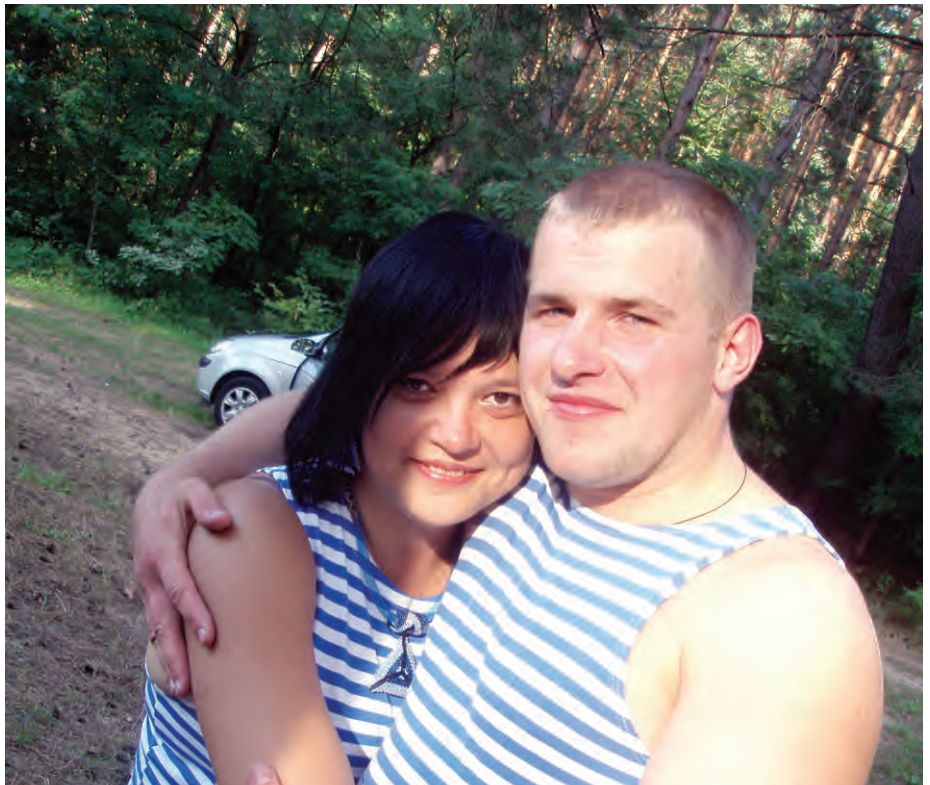

завданням було спостереження за дорогою та виявлення ворожих цілей. Раптово засікли кілька бронемашин та піхоту терористів. За кілька хвилин вони були знищені та розсіяні. Можливо, саме це відіграло свою роль дещо пізніше: наша група потрапила під обстріл «Градів» ворога. На висоті окрім Івана Пасевича також загинули його підлеглі: старший прапорщик Назар Пеприк, сержант Артур Лі, молодший сержант Олег Тюріков, молодший сержант Іван Добровольський, старший солдат служби за контрактом Владислав Муравйов, солдати-контрактники Тарас Кулібаба, Денис Часовий та Денис Марчук. Це була, скажімо так, його група, яку він готував особисто. А екіпіровку надали волонтери. Без будь-якого перебільшення, Іван був справжнім офіцером, хорошим другом, і в нашій бригаді його цінували за хороші командирські якості.

Дружина Івана Олена Пасевич:

– Коротке, але таке щасливе життя випало нам обом. Як раділи ми тому, що служитиме Іванко офіцером саме у Львові – місті, яке поєднало наші серця. Нині важко стримати сльози від думок, адже ніколи не побачить мій коханий нашу маленьку донечку Марійку. Лишень сім місяців виповнилося нашому сонечку, яка, на жаль, не знатиме свого тата.

... Горе і біль огортають й батьків Івана – Олену Іванівну та

Григорія Павловича, його рідного брата Василя. Підтримуємо одне одного, але... Скільки разів телефонував мені чоловік відтіля, зі сходу, зі словами: «Не переживай, люба», «обов'язково повернуся», «у нас попереду – ціле життя», і ось знайшов свій вічний спокій у рідній Залізничі (село у Волинській області, Любешівського району. – Авт.). Як це жахливо та сумно...

... Зрозуміло, що не на часі для рідних Івана Пасевича усвідомлення подвигу свого сина, брата та чоловіка. Подвигу в ім'я Батьківщини. Сьогодні ним пишається наша держава, наш військовий навчальний заклад, воїни окремої аеромобільної бригади.

Пишатимуться й рідні старшого лейтенанта Івана Пасевича, ім'я якого, і я вірю у це, поряд з іменами наших випускників минулого і сьогодення буде навечно закарбоване в історії Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Адже з давніх-давен український народ плекає священну традицію – вкарбовувати в свідомість грядущих поколінь пам'ять про ратні подвиги своїх кращих синів і дочок, які сповна виконали свій почесний військовий обов'язок. На могилах полеглих наші пращури громадили

високі земляні кургани, складали про них безсмертні пісні та думи, зводили величні храми, а в новітні часи, ми, їхні нащадки, споруджуємо меморіали, групові чи іменні пам'ятники.

Упевнений, і цю скорботну сторінку сучасної України буде завершено гідно – низьким уклоним тим, хто зі зброєю у руках боронить щастя та світле майбуття нашої держави, вічною пам'яттю про кожного з них.

Ігор МОСЕЙЧЕНОК,
полковник запасу,
випускник ЛВВПУ 1979 року

